

ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Comissió de PERPINYA

Butlletí d'informació

himne a l'ASSEMBLEA de Catalunya

"La Modelo" - BARCELONA - 7 Novembre-73

Ca-ta - lu-nyà te-rra nos-tra a-bi-nyats om tota els vents vo-le-jant
 la lli-ber-tat ha-rras rei-xes que-om-pre-és-nen l'as-po-rit mai no po-drà
 Ca-ta- lans ei-xam - plà ... pit que no- sàl-tres som l'ei-xi - da cam-tàn
 tots per l'u-ni-tat En-da - vant la nos-tra llui-to l'as-som - ble-a, Ca-ta
 lu-nyà ja-és un fét i se-ràn fruits.

N.º 3 . JULIOL 1974

COMUNICAT DE LA X^o REUNIÓ DE LA COMISSIÓ PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

La Comissió Permanent de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA ha celebrat la X^o reunió plenària i ha acordat de difondre àmpliament aquest Comunicat per tal que sigui conegut i discutit per tots els sectors socials i d'opinió que d'una manera o altra se senten compromesos en la lluita de convergència unitària pel restabliment de les llibertats polítiques i nacionals de Catalunya. Aquesta convergència ha estat definida pels quatre punts programàtics aprovats en la 1° Sessió de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA del 7 de novembre 1974.

- 1°. La consecució de l'Amnistia general pels presos i exiliats polítics.
- 2°. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertats de reunió, d'expressió, d'associació - inclosa la sindical -, de manifestació i drets de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
- 3°. El restabliment provisional de les Institucions i dels principis configurats en l'Estatut d'Autonomia del 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
- 4°. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

La Comissió Permanent ha examinat autocríticament la seva activitat durant el darrer període, i ha aprovat diverses mesures de manera que aquesta reunió constitueixi un nou punt de partida per al reforçament de la seva tasca unitària.

També ha examinat la situació política i ha constatat que s'està fent una progressiva extensió de les lluites populars i que al mateix temps sorgeixen nous elements de crisi per al règim franquista.

La Comissió Permanent ha recollit amb atenció i entusiasme les informacions que donen constància dels avanços democràtics dels pobles de Portugal en el procés de liquidació del salazarisme i del colonialisme. Per això, saluda al poble germà, l'exemple del qual esdevé un ajut inestimable a les nostres lluites, i demana un esforç per assolir una major relació de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA amb el poble portugués.

2.

La Comissió Permanent ratifica un cop més que l'única sortida de la situació actual és la ruptura democràtica enfront de qualsevol pretensió evolucionista i entèn que qualsevol obertura atorgada és una obertura aconseguida per les pressions populars i que ha de ser utilitzada per continuar la lluita en condicions més favorables.

L'extensió de la influència unitària de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA i els canvis que es produeixen en la situació política, aconsellen intensificar la preparació política i organitzativa de la II° Sessió Plenària.

Amb aquesta finalitat, la Comissió Permanent recomana que en el curs de la preparació es vagin verificant tres línies generals d'actuació :

- 1°. Descentralització geogràfica i sectorial de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA de manera que aquesta s'obri a les iniciatives de la base. Aquesta descentralització haurà de facilitar un lligam més estret amb les masses i permetrà accions obertes, vinculades a problemes concrets.
- 2°. Al mateix temps, perfeccionament de les estructures de coordinació amb la constitució de noves assemblees comarcals, intercomarcals, sectorials o intersectorials, amb el reforçament de l'organicitat del Secretariat de la Comissió Permanent i de la representativitat de la mateixa, i amb la creació de totes les Comissions de treball que siguin necessàries.
- 3°. Inserir en les lluites i les reivindicacions sectorials o parcials en la lluita per la consecució de les llibertats polítiques i nacionals de Catalunya, sense treure-les del marc que els és propi, i servir-se'n com a mitjà per a estendre l'acció unitària convergent.

La Comissió Permanent proposa d'intensificar la mobilització i la lluita al voltant dels cinc objectius següents :

- a. Per l'Amnistia general de tots els presos polítics, exiliats i repressaliats; contra l'actual sistema penitenciari inhumà i repressiu; contra la pena de mort; per la dissolució de la brigada político-social; per la consecució de la immediata llibertat de Lluís Ma. Xirinacs.
- b. Pel reconeixement del dret a l'ús oficial del català i per l'aplicació pràctica immediata d'aquest dret.
- c. Contra la corrupció i per una Administració democràtica i autònoma.
- d. Contra l'alça abusiva dels preus i l'encariment del cost de la vida.
- e. Per la millora de les condicions d'estudi, contra la selectivitat, en el camí de la consecució d'un ensenyament al servei del poble.

Aquests cinc objectius, oberts a totes les iniciatives i amb el suport d'una àmplia participació de masses, poden portar a la realització d'accions generals conjuntes amb grans possibilitats de coordinació quan l'amplària del moviment en planteja la necessitat.

La Comissió Permanent insisteix en la necessitat d'emmarcar tot el treball polític organitzatiu i de lluita en la perspectiva de la preparació de la IIa Sessió Plenària de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, dins la base d'acord que representen els quatre punts pragmàtics de la mateixa ASSEMBLEA.

CATALUNYA, Maig 1974 .

DELS PACTES ALS ACORDS I DELS ACORDS ALS PACTES

Els aconteixements de Portugal han sensibilitzat l'opinió política a l'interior de Catalunya i d'Espanya. L'exemple portugués d'un Exèrcit que restableix la democràcia sense una revolució violenta ha obert els ulls a molts que s'interroguen, amb creixent angoixa, sobre la successió al règim franquista.

Així, les organitzacions democràtiques d'Andalusia, a primers de juny s'han posat d'acord per a signar un Programa Comú mínim d'acció; per apoiar la formació d'un Govern Provisional. Aquesta organització regional de partits polítics d'oposició, és semblant a la que fa tres anys donà origen a l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

I heus ací que a mitjans de Juny, un grup de joves polítics representatius de moltes tendències, es reuniren a la casa que, a ARAVACA, a la muntanya aprop de Madrid, hi té el jove advocat i economista Joaquim Garrigues Walker. És un sopar amb diàleg, segons la fórmula tan freqüent al país de les reunions amb dinar o sopar polític.

Aquest " sopar d'ARAVACA " ha fet sensació i ja es parla del Pacte d'ARAVACA. Ha significat un fet polític important per la personalitat de l'anfitrió i per la categoria i nombre dels invitats. Analitzem se paradament els dos factors :

L'invitant, Joaquím Garrigues Walker, és fill del polític del mateix nom i de mare americana. Educat als Estats Units, durant els llargs anys en que el seu pare ocupà l'Ambaixada d'Espanya a Washington, s'establí després a Madrid i creà un despatx d'Advocat especialitzat en afers econòmics. La seva tipologia política és la d'un liberal adepte del neo-capitalisme moderat i reformista.

Anem a analitzar els invitats que fins al nombre de trenta-quatre l'acompanyaren. Hem de reconèixer que hi eren representades moltes tendències de moltes famílies polítiques reunides entorn d'un factor generacional evident perquè tots eren joves, a l'entorn dels trenta-cinc anys. S'hi trobaven des dels compromesos amb el règim, fins als "socialistes" com Morodo. Entre aquests extrems els del grup "Tacito" que col·lectivament escriu al "Ya", i els europeïstes com Alvarez de Miranda. També hi havien joves polítics catalans com Jiménez de Parga i Sebastià Auger.

Ací volem fer un parèntesi. Sempre que trobem a l'interior d'Espanya uns intents d'estructurar un diàleg o una aproximació política hi trobem una representació catalana, basca i gallega amb personalitat diferenciada. Amb els d'ARAVACA hi trobem un Professor de Dret, el Sr. de Parga que, pesi al seu origen andalús, està incorporat a la vida catalana, i l'editor de "Mundo" Sr Auger, qui ha seguit la línia revisionista de Calvo Serer.

Per a comprendre la realitat de la situació política a Catalunya i a Espanya, convé aclarir que tots els grups d'oposició accepten d'una manera implícita o explícita el reconeixement de l'Autonomia dels Països Catalans, Bascos i Gallecs, tal com quedà reconeguda en la Constitució de la República. I que, pel que es refereix a Catalunya, hi ha una acceptació de les Institucions de la GENERALITAT tal com quedà estructurada en l'Estatut d'Autonomia de 1932, clamorosament plebiscitat per tot el Poble Català.

Analitzant d'aprop el "consensus" ideològic dels d'ARAVACA hi trobem una majoria de tipus tecnocràtic i liberal, evolucionista i moderada. Reconèixen que en un futur immediat caldrà pactar una fórmula de convivència entre tots els peninsulars. Accepten que "l'Espanya" del futur immediat serà una "Espanya" democràtica. Admeten que caldrà in-

corporar a tots els grups, fins i tot els extremistes, i tenen el coratge de dir que les associacions polítiques que reclamen seran de fet Partits Polítics. En canvi, els grups i famílies polítiques que a l'exterior s'estan vinculant entorn de l'"Acord d'Unitat Democràtica" propugnament un canvi d'estructures, la creació d'una nova legitimitat popular, el reconeixement d'un règim autènticament representatiu i l'acceptació d'eleccions lliures per establir un Govern Provisional per la reconciliació de tots els homes i pobles ibèrics.

UN PAS ENDAVANT EN L'ARTICULACIÓ DE L'ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA:

IMPORTANT REUNIÓ DE FORCES POLÍTIQUES BASQUES I CATALANES

A mesura que les temptatives continuistes del franquisme s'esgoten, topant amb el buit més total dins l'opinió pública de l'Estat espanyol, es perfila amb més i més urgència la necessitat de que totes les forces obreres i democràtiques dels pobles del país, coordinin llurs esforços i s'uneixin al voltant d'una alternativa de ruptura democràtica, que acabi amb la dictadura i restauri les llibertats polítiques, sindicals i nacionals.

La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya desenvolupa una tasca perseverant en la recerca d'aquest acord democràtic peninsular. Manté contactes permanents amb plataformes de coordinació de tots els països de l'Estat espanyol. Les possibilitats de consecució d'un acord general de les forces obreres, populars i democràtiques s'incrementen en aquest període de crisi del continuisme franquista.

En aquesta perspectiva, l'acord establert entre la CCFPC i les organitzacions del Govern d'Euzkadi adquireix unes dimensions importants. És un acord concret que garanteix un paper primordial a la qüestió de les llibertats catalanes i basques en el marc de la ruptura democràtica enfront del franquisme moribund. És un acord que obre àmplies possibilitats d'aprofundiment i desenvolupament.

A C O R D B A S C O - C A T A L À

La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i les organitzacions enquadrades en el Govern d'Euzkadi han celebrat recentment una reunió conjunta en la qual han examinat la situació política i n'han fet una valoració coincident. També han decidit fer públic l'acord següent :

" La CCFPC i les organitzacions enquadrades en el Govern d'Euzkadi davant la possibilitat d'un acord general amb altres forces de l'Estat espanyol relacionat amb els drets d'Euzkadi i de Catalunya, convenen que, prèviament a la formulació de tot possible acord, es consultaran amb el propòsit de concretar una postura comuna.

Abril 1974"

L'aprovació d'aquest acord representa un important pas endavant en la lluita comuna contra el feixisme i per una alternativa democràtica que respecti els interessos d'Euzkadi i de Catalunya.

ELS CRISTIANS EN LA LLUITA PER LA DEMOCRÀCIA

Cada dia és més important la contribució d'amplis sectors cristians a la defensa dels interessos de les masses populars, a la defensa dels drets de la persona, a l'acció de lluita contra la dictadura i en pro de la democràcia.

Durant la Setmana Santa hom ha fet públics dos importants documents dels catòlics catalans. En l'un, prop d'un centenar de "comunitats i institucions cristianes" afirmen que "la situació actual al nostre país es caracteritza per l'augment de l'opressió que pateix el poble." Tot seguit aborden tres qüestions fonamentals: l'alça dels preus, l'execució de dues penes de mort i el "cas Añoveros".

Sobre la primera diuen: "El moment actual és greu. Davant la crisi econòmica s'obliga als treballadors a posar-se al front de la "solidaritat nacional", pagant el preu del desenvolupament econòmic, tot sotmetent-los forçosament a un rígid control salarial i a una elevació incontrolada de preus". "Aquesta situació ve agreujada al nostre país per l'augment constant de la repressió i pel fet que no s'ha arribat a "un efectiu reconeixement jurídic dels drets de reunió, associació i expressió..." (cfr. Conferència Episcopal Catalana, PER UN ESFORÇ DE RENOVACIÓ I RECONCILIACIÓ), als quals cal afegir el dret de vaga, tots ells essencials per a l'efectiva defensa dels interessos de la classe treballadora, i de les seves condicions de vida."

En relació amb la pena de mort diuen: "recentment s'han executat al nostre país dues persones: Heinz Chez i Salvador Puig i Antich. Heinz era un apàtrida orfe. Puig i Antich, sense entrar en la valoració dels seus mètodes, estava en lluita per una societat més justa..." "Estem en contra de la pena de mort. El sistema, en lloc d'eliminar les seves estructures injustes que possibiliten l'aparició del delictes comú, o d'acceptar l'expressió política del poble, respón, en les situacions límit, amb un acte totalment irreversible: la pena de mort." Referint-se al cas Añoveros assenyalen: "No creiem que es pugui fer una simple reducció eclesiàstica del cas Añoveros, ja que el seu dret a la denúncia profètica, és solidari i indivisible del dret de tots els ciutadans a expressar opinions i judicis sobre la situació i els esdeveniments del nostre país. En aquest sentit considerem que la defensa del dret d'expressió dels bisbes, s'inscriu en la defensa global de la llibertat d'expressió." I afegeixen: "Volem fer constar la nostra adhesió al contingut de l'homília i a l'actitud evangèlica del bisbe Añoveros i del seu vicari Ubieta. Aquesta homília és aplicable igualment a la situació dels pobles català i gallec, privats de llurs legítims i inalienables drets." Després d'adherir-se a la declaració de l'Assemblea d'Eclesiàstics de Catalunya, clouen llur document així: "Fidels a l'Evangeli i a l'esperit de la proclamació dels DRETS DE L'HOMME, ENS COMPROMETEM A LLUITAR PERQUÈ EL NOSTRE POBLE ASSOLEIXI: ELS DRETS DE VAGA I DE FUNDAR SINDICATS I AFILIAR-S'HI; EL DRET DE L'AUTODETERMINACIÓ DELS POBLES CATALÀ, BASC I GALLEC; L'ABOLICIÓ DE LA PENA DE MORT PER A TOT TIPUS DE DELICTE; L'AMNISTIA GENERAL PER ALS PRESOS I EXILIATS POLÍTICS."

LA DESBANDADA

En definitiva, el senyor Girón de Velasco té raó. Des del seu confortable retir de la costa de Màlaga, el vell falangista, milionari i ex-ministre, s'ha despenjat amb un atac furibund contra les audàcies aperturistes. Ha denunciat les "maniobres sinuoses", la presència de "sectaris introduïts dins del règim", que "encerclen impúnement" al cap del govern.

La premsa ha criticat a Girón, quasi unànimement. Ha ironitzat sobre la seva retòrica, ampul·losa i demagògica, i sobre el caràcter retrògrad de la seva ira i de les solucions que proposa.

Essent tot això cert, cal constatar, però, que el senyor Girón té raó quan descriu, amb tints dramàtiques, la situació interior del franquisme.

En el règim comença a produir-se, en efecte, la desbandada. No pas d'una manera espectacular, però sí clara i irreversible. Ha començat la fase dels canvis de "jaqueta", l'etapa de la conspiració i del maniobrisme actius dels que veuen que el vaixell fa aigua, i volen salvar-se, sigui com sigui. El fenòmen comença; anirà sens dubte ampliant-se, i amb ell, les tensions i els enfrontaments interfranquistes.

Aquest "impasse" del règim porta a unes situacions paradoxals que, si no fos per la gravetat de l'afer, prendrien connotacions francament divertides.

La premsa, per exemple, ha saludat amb entusiasme l'establiment de les llibertats democràtiques a Portugal. Les comparacions obertes amb la situació espanyola no han mancat. Ningú, dins del règim, s'ha aixecat en defensa del salazarisme (el règim germà - o millor dit, bessó -, durant tants anys). S'imposa en el terreny del "quart poder", una situació d'aperturisme de cessió, en el sentit que el govern, pres en l'engranatge d'un aperturisme de ficció no pot fer marxa enrera davant les esclertes obertes per la crítica i la protesta del poble.

Al mateix temps, la repressió continua i s'amplia. En el que va d'any, més de mil processos polítics han estat oberts al Tribunal d'Ordre Públic. Processos inútils, que no deturen res, que no impideixen res. El moviment d'unitat es desenvolupa en tots els sectors obrers i populars, a l'entorn de l'exigència comú de les llibertats polítiques, sindicals i nacionals.

LA MORT DE FRANCIS VALS

Al cloure la present edició, ens assabentem, amb profunda tristesa, de la mort del nostre amic el Sr. Francis Vals, diputat de l'Aude.

Lluitador socialista des de la seva joventut, a més de diputat i batlle de Narbona, havia estat recentment promogut a la Presidència del Consell Regional del Llenguadoc-Rosselló. Antic President del Parlament Europeu d'Estrasburg, és en aquesta ciutat que la mort l'ha sobtat.

Francis Vals, gran amic de Catalunya, ha estat sempre un fidel servidor de la causa i dels ideals democràtics i socials que són la base de la pau i del progrés dels homes i dels pobles.

En el proper número, homenatgerem, com es mereix, la memòria d'aquest gran patriota, servidor incansable de la Llibertat.

N O T E S

- SI DESITGEU CONTRIBUIR a eixugar les despeses de confecció i de difusió d'aquest FULL D'INFORMACIÓ, adreceu els vostres donatius al C.C.P. n° 55.57 MONTPELLER, a nom de S. FIGUERES.
- LA CORRESPONDÈNCIA la podeu adreçar al "CENTRE CULTURAL CATALÀ", carrer Sant Mateu n° 2. - 66000 PERPINYÀ.